

~~II. A. 415.~~
16.

K 125/1

LII. ROČNÍ ZPRÁVA
CÍS. KRÁL.
AKADEMICKÉHO
GYMNASIA
V PRAZE.

PODÁVÁ ŘEDITEL ÚSTAVU
VLÁD. RADA ALBERT DOHNAL
NA KONCI ŠKOLNÍHO ROKU
1915—1916.

V PRAZE.
PRAŽSKÁ AKCIOVÁ TISKÁRNA. — NÁKLADEM VLASTNÍM.
1916.

Naši bývalí studenti v poli.

Podává G. Verich, c. k. profesor.

Po druhé končíme školní rok za hromového hřmění děl a pušek, jež hájí naši vlasti před četným a mocným nepřítelem. A v poli, vzdálen drahé otčiny, bojuje tak mnohý, jenž zamění knihu za zbraň. Mezi nimi jsou i četní naši bývalí studenti, kteří i ve vřavě válečné nezapomínají ústavu, kde položen základ jejich vzdělání, a občasnými zprávami zůstávají s ním ve styku. Mnozí dobojovali již všecken boj. Zákeřná nemoc, zbraň nepřítele ustlaly nadějným hochům předčasný hrob. Vzpomněli jsme jich zádušními službami Božími v Zrcadlové kapli. Jak to napsal nezapomenutelný klecanský kaplan? „Český bílý lev — s orlem Habsburským! Kde na kterémkoli bojišti zavlál orel habsburský, byli to synové českých matek, kteří krví svou pečtili věrnost českého bílého lva k orlici habsburské.“

Účast našich bývalých studentů na světové válce v poli osvětlí jen poněkud zprávy, jež tuto podáváme; nebylo ani snadné, ani možné získati bližších údajů o všech. Snad po válce naskytne se příležitost doplniti preveliké mezery.

Bariczek Karel, jednoroční dobrovolník a desátník c. a k. pěš. pluku č. 88., nastoupil hned po vyhlášení mobilisace k svému pluku a krátce potom účastnil se bojů armádní skupiny generála Dankla. V polovici srpna 1914 byl raněn do nohy u Tomašova. Pozdraviv se, odebral se opět v zimě na frontu a byl po 3 měsících raněn v Karpatech do tváře. Vyléčen vrátil se opět k svému pluku, přeloženému do Szolnoku, odkud poslán na podzim r. 1915 na ruskou frontu, kde dosud dlí.

Bočan Vojtěch nastoupil vojenskou službu dne 26. října 1914 jako jednoroční dobrovolník u c. a k. polního dělostřelectva v Plzni, odkud po 10 dnech byl přeložen k polnímu dělostřelectvu v Budějovicích. Přidělen brzy k c. a k. samostatné horské dělostřelecké divisi v Dalmacii, byl odtud poslán do důstojnické školy v Budapešti, kde v srpnu 1915 jmenován kadetem; působí jako instruktor c. a k. samostatné dalmatské horské divise.

Bondy Hugo, kadet aspirant těžkého dělostřelectva, jest ve Volyňsku jako pozorovatel. Zajímavá jest jeho zpráva, že mnozí čeští dobrovolníci čtou v zákopech Ovida, Homera, Horáce, Platona.

Borůvka Vladimír nastoupil vojenskou službu 1. července 1914 u c. a k. pěš. pluku 102 v Benešově, dne 16. srpna 1914 odjel jako medik se 102. plukem na srbské bojiště. Súčastnil se bojů na Drině, čtyř výprav do Srbska, dne 24. listopadu t. r. raněn u Petky do nohy. Do Prahy přijel

16. prosince 1914, byl superarbitrován a v dubnu 1916 povolán k službě do Békéscsáby jako sanitní kadet. Nyní jest v Praze na dovolené před doktorátem.

Brejník Rudolf byl povolán jako kadet c. a k. pěšího pluku č. 35. ke čtyřnedělnímu cvičení dne 20. července 1914 do Kalinoviku u Sarajeva. Po necelém týdnu jeho pobytu na místě vypukla válka a on ocitl se tím hned od počátku na bojišti. Účastnil se prvních bojů na hranicích bosensko-srbských a černoohorských a byl 17. září 1914 raněn. Dopraven do vojenské záložní nemocnice v Tuzle, vyléčil se v krátké době. Znovu vyslán do bitevní čáry po neustálých bojích ve vnitrozemí Srbska byl dne 5. prosince 1914 zajat a odveden do Niše. Zde pobyl do 19. října 1915, kdy po rakousko-německé ofenzivě byl odveden se všemi zajatci po strastiplných pochodech celým Srbskem a hornatou Albanií do Valony, vykonav cestu 700 km. Odtud byl převezen do Italie, kde zase šťastně přestál obtížné pochody z jihu na sever, dopraven na ostrov Asinari a odtud konečně do Muro Lucano, kraj Potenza v Dol. Italii, kde dosud se nalézá. Dle dopisů zakusil na úmorných pochodech více nebezpečí a útrap než ve frontě, děkuje však Bohu, že vše dosud snesl, a táže se v nejistotě, zda jej štěstí i dále bude provázeti; mnoho jeho druhů zmizelo se světa záhadným způsobem.

Čadský Josef nastoupil vojenskou službu u c. a k. pěš. pluku čís. 11. dne 1. července 1914. Účastnil se krutých bojů byl dne 4. prosince zajat v Srbsku, kde v březnu 1915 zemřel. Rodina dosud marně pátrala po určitých zprávách o posledních osudech jeho.

Černý František sloužil jako praporčík u c. a k. pěšího pluku č. 11. V den svého odjezdu na bojiště pohřbil v Praze svého otce. Od počátku války dlel na severním bojišti. Dne 23. března 1915 byl raněn při ruském útoku na vrch Kastelnik a téhož dne při opětovném útoku zajat. V ruském zajetí asi brzo zemřel — ani den smrti ani místo posledního odpočinku není dosud známo.

Dohnal Jaroslav byl odveden v říjnu 1914 a nastoupil činnou službu vojenskou u divise vozatajské. Po vojenském výcviku v Praze odešel dne 19. března 1915 do pole; byl původně v severních Uhrách, táhl potom s postupující armádou rakouskou přes Karpaty, Haličí do Lvova. Oddíl vozatajský, k němuž přináležel, byl první rakouský train, jenž tehdy vešel do Lvova. Po krátkém pobytu zde poslán do Prahy, odkud dne 26. července 1915 znovu vypraven do pole, tentokráte do Ruského Polska, kde postoupil s vojskem až k Brestu Litevskému. Změniv potom frontu účastnil se tažení do Srbska a pobyl zejména delší dobu v Novopazarsku. Když jednoho odpoledne vracel se z rekvizice s jedenácti vysoko naloženými vozy sena a slámy a po obtížném sestupu s hor sjel na silnici, ozvaly se pojednou četné výstřely ukrytých Arnautů na protější straně, kteří však brzo prchli před střelami našich, aniž by nějaké škody způsobili. V dubnu 1916 přešel do Tyrol a účastní se odtud nejnovější ofenzivy rakouské v Jižním Tyrolsku. — Od srpna 1915 jest praporčíkem; vyznamenán jest čestným odznakem Červeného kříže.

Grimm Jan nastoupil vojenskou službu v březnu 1915 u c. a k. pěšího pluku. Účastnil se krutých bojů proti Italii, po Vánocích poslán do Černé Hory. Poněvadž trpěl omrzlinou nohou, odvezen do

nemocnice v Mostaru, pak umístěn ve Vinkovci, kde byl letos v únoru operován.

Heyrovský Lev, kadet aspirant u 8. divise vozatajské, od března 1916 v poli.

Honl Jaroslav nastoupil vojenskou službu 12. srpna 1915 u 8. divise vozatajské v Praze a dlí nyní na severním bojišti.

Ibl Antonín nastoupil vojenskou službu dne 27. července 1914 a c. a k. pěšího pluku č. 75. Na frontě přidělen jako medík na obvaziště; dne 28. listopadu 1914 upadl do srbského zajetí, kde těžce onemocněl skvrnitým tyfem. Po vyléčení svém působil jako medík v rezervní nemocnici v Paračinu, odkud při postupu spojených armád byl převezen do Italie, kde opět onemocněl břišním tyfem. Po uzdravení nalézá se v zajateckém táboře na ostrově Asinari.

Jiroš Viktor nastoupil činnou službu vojenskou dne 15. října 1915 u c. a k. pěšího pluku č. 18. a jest nyní v Korutanech.

Keil Antonín nastoupil službu vojenskou dne 15. října 1915 u zeměbr. pěšího pluku a dlí nyní v Hercegovině.

Kaňka Jaroslav nastoupil službu vojenskou dne 15. října 1915 u zdravotního oddělení a působí nyní v Haliči.

Klučina František sloužil u c. k. zeměbr. pěš. pluku č. 8., potom přeložen k pěš. pluku č. 29., jako kadet aspirant účastnil se bojů ve východních Karpatech, na Dněstru, Zlaté Lípě atd., dne 29. srpna 1915 byl jako praporčík těžce zraněn střelou z pušky do levé strany prsou. Po svém uzdravení nastoupil v březnu 1916 opět činnou službu vojenskou. Za udatnost před nepřítelem byl povýšen na poručíka a vyznamenán stříbrnou medailí I. třídy.

Kořán Viktor nastoupil vojenskou službu dne 15. srpna 1915 u divise vozatajské v Praze a jest nyní na italském bojišti jako kadet aspirant.

Krejčí Jiří slouží u zeměbr. pěšího pluku v Hercegovině.

Kuba František odešel v lednu 1915 do pole jako kadet c. k. zeměbr. pluku na severní bojiště. V květnu téhož roku u Gorice byl těžce zraněn na ruce. Po vyléčení sloužil do května 1916 v Solnohradě, odkud přeložen do Bolzana a dlí nyní jako c. k. poručík na italské frontě.

JUDr. Karel hrabě Lažanský, c. k. poručík, zemřel úplavicí v Bje-lině 28. srpna 1914.

Marek Václav sloužil při vypuknutí války při pevnostním dělostřelectvu v Pulji, odkud koncem listopadu odejel se svým oddělením do Vídně, kde byl přidělen k motorové baterii hmoždířové. Po půlročním pobytu zde odjel na italskou frontu do Korutan. Dne 5. srpna 1915 asi o 3. hodině odpolední italský 28 cm granát rázem život jeho i 7 druhů ukončil. Byl pohřben s těmito ve společném hrobě nedaleko osady Mal-borgheta při dráze vedoucí z Trbíže do Pontafllu.

Marek Vladimír MUDr. povolán v červnu 1915 do Korutan, kde konal službu lékařskou nejprve v nemocnici v Běláku, pak na různých místech jižní fronty. Ač byl blízko milovaného bratra Václava, nemohl se s ním sejít, až konečně navštívil — jeho hrob.

Novák Jaroslav nastoupil službu vojenskou 15. dubna 1915 u 73. pěš. pluku; přeložen byl odjel 25. května do Štýrska, kde účastnil se jednoroční školy dobrovolnické dílem v Slov. Bystřici, dílem v Štyr. Hradci. Zařazen byl k pochodovému praporu, odjel se svým plukem 23. července 1915 do fronty na ruské hranici v Haliči. Po 14denním pobytu v záfrontí odešel 8. srpna 1915 do zákopů u Šinkówa nad Dněstrem. Tam se zúčastnil 1. září 1915 prvního útoku proti Rusům u lesíka nad říčkou Rudkou, byl však jakožto jeden z prvních mužů své čety a setniny zastřelen ruskou ranou do hlavy a padl okamžitě mrtev. V noci na 2. září byl pohřben v hájku u Šinkówa při říčce Rudce, máje věku 19 roků a 3 měsíce.

Novotný Jaroslav nastoupil vojenskou službu 2. června 1915 u c. a k. pěšího pluku č. 18. v České Lípě, odkudž po 6týdenním výcviku jako sanitní poddůstojník odjel do fronty na ruské bojiště, kde dne 22. září 1915 blíže Lucku byl zajat.

Peták František byl 13. února 1915 odveden, 15. března t. r. nastoupil vojenskou službu u c. a k. pěš. pl. č. 102 v Benešově, odkud přeložen k 90. pěš. pl. v Kamenci v Uhrách. Dne 29. srpna 1915 odjel do fronty do Ruského Polska, kde onemocněl úplavicí, a 29. září byl odvezen do epidemické nemocnice ve Vladimíru Volyňském, odkud 6. října t. r. byl převezzen do barákové nemocnice v Košici a odtud 4. prosince do Prahy. Dne 2. března 1916 vrátil se vyléčen ke svému pluku a 9. května 1916 odjel podruhé do fronty

Podlipský V. JUDr. nastoupil vojenskou službu hned na počátku války jako praporčík c. a k. pěš. pluku , zúčastnil se tažení do Srbska, potom přeložen do Přemyšlu, odkud poslán před jeho obležením do Uher. Zde byl až do vypovězení války Itálií; na italské frontě utrpěl nervový otřes a byl poslán na léčení do Prahy. Po vyléčení byl 2 měsíce u c. a k. vojenského auditoriátu v Plzni, nyní zase jest na balkánském bojišti.

Podlipský Jar. Ing. nastoupil vojenskou službu 16. srpna 1915 u c. a k. pěš. pl. v Chomutově. Odtud byl poslán po 6tinedělním výcviku na srbské bojiště, kde v lednu t. r. onemocněl zápalem plic a úplavicí. Vyléčiv se v Brodě nad Sávou poslán byl do Chomutova, odtud na italské bojiště, kde dlí dosud.

Prachenský Stanislav byl roku 1914 v červnu odveden, narukoval koncem srpna téhož roku k 2. pluku tyrolských císařských myslivců do Brixenu, kde podstoupil důstojnickou zkoušku, a počátkem r. 1915 konal po nějaký čas dohlédací službu při opevňovacích pracích v Rivě na jezeře Gardském. Před zahájením květnové ofensivy v Haliči byl povolán zpět do Brixenu a odjel v polovici dubna jako kadet aspirant do pole do Haliče, kde zúčastnil se bojů u Tarnova. Za statečnost zde projevenou byl 15. května jmenován kadetem. Od Dunajce až k Sanu vyznamenal se opět tak, že mu byly uděleny medaile menší i větší stříbrná za statečnost před nepřítelem. Dne 2. června byl zajat a přes Kijev byl dopraven nejprve do Boguraču na Donu, odtud později do Kostromy na Volze, kde pobyl asi 5 měsíců. Počátkem letošního roku byl přeložen do Volsku, kde až dosud jest. Jako zajatec byl jmenován praporčíkem.

Rohlík Bohumil sloužil v Přemyšlu, zajat dlí v Ust. Kamenogorsku.

Stárek J. MUDr. byl dne 1. srpna 1914 telegraficky povolán k pěš. pluku č. 36. v Mladé Boleslavi. Jako chef lékař prvního pochodového

praporu zúčastnil se bitvy u Tomašova, u Lvova. Stav se potom chefem lékařem prvního polního praporu téhož pluku, prodělal s ním ústup do Karpat a pak nový nástup k bitvě u Sanu. Od 10. listopadu 1914 do 12. dubna 1915 působil jako chef vnitřního oddělení nemocnice tábora zajatců v Josefově. Od dubna 1915 jest přidělen pohyblivé polní nemocnici prešpurského sboru. Byl vyznamenán zlatým záslužným křížem s korunou na stuze válečné medaile za statečnost.

Šafařík Oldřich byl v září 1915 odveden, nastoupil 6. prosince 1915 vojenskou službu jako jednoroční dobrovolník medik u c. k. zeměbranceckého pluku č. 8. v Solnohradě. Nyní jest v sanitní škole v Linci.

Schönborn hrabě Josef Karel nastoupil vojenskou službu v květnu 1914 jako c. a k. praporčík hulánského pluku knížete Schwarzenberga čís. 2. Přidělen potom střeleckému pluku jízdeckému čís. 7. vyznamenal se při několika důležitých hlídkách obezřetným vedením jich, začez obdržel stříbrnou medaili II. třídy za statečnost. Povýšen na poručíka velel své škadroně po několik měsíců. V listopadu 1914 byl zraněn. Po svém uzdravení vrátil se zase na frontu; při nočním útoku u Potvorova vyznamenal se opět chladnokrevností a statečností, jež odměněny byly *Signem laudis*. Dne 14. srpna 1915, při útoku 7. střeleckého pluku jezdeckého proti ohromné přesile, byl zraněn nepřátelskou ranou na obou nohách, tak že musel usednouti. Sám přiložil si obvaz a sedě krátkou dobu velel ještě škadroně k postupu. Brzy však zasažen kulí do srdce a do hlavy klesl mrtev u Międzyrzysz. Mrtvola pohřbena v říjnu 1915 v rodinné hrobce u sv. Markéty v Břevnově. Po smrti byl mu udělen ještě vojenský záslužný kříž III. třídy s válečnou dekorací.

Šmidek Josef jest od počátku války v poli, zúčastnil se trojího tažení do Srbska, bitev u Valjeva, u Mitrovic až k Arandělovci, byl dvakrát raněn. Od 17. prosince 1914 do května 1915 byl v Praze léčen v nemocnici malostranského Sokola. Po svém uzdravení byl na severním bojišti u Dubna, odtud převezen zase na italskou frontu proti Tržici a konečně na čtvrtou frontu do Alp, odkud 1. června t. r. psal, že dosud jest zdráv.

Schwarzenberg kníže Karel byl z prvních, kteří při propuknutí válečného stavu se Srbskem odebrali se na jižní bojiště, a to jako ordonanční důstojník. Se svým automobilem udržoval spojení s velením a s oddíly na nej přednějších místech. S odvahou konal svou povinnost a pohrdaje nebezpečím měl jen vykonání daných rozkazů na mysli. Jednoho dne u Lješnice odvážil se kníže Karel až k bitevnímu řetězu, chtěje nabýti nejpodrobnějších zpráv o nepříteli. Pojednou však objevil se tento z boku a na knížete počaly se sypat střely. Kníže rychle vyskočil z auta, jehož užil nyní jako zástity, ozbrazil čauffera karabinou a oba počali na nepřítele páliť. Jejich prudkou palbou byla přivolána naše záloha a s pomocí touto se podařilo knížeti obrátiti nepřítele na útěk. Z této šarvátky vyvázl kníže beze všeho zranění, rovněž i ze dvou dalších, kdy octl se se svým vozem v ohni nepřátelského dělostřelectva. Ač život v Bosně přinášel s sebou mnohé nepříjemnosti a potíže, přece byl kníže Karel vždy nálady dobré a veselý. Bratrance svého, hraběte Lažanského, který v Bjelíně onemocněl úplavicí a jí též koncem srpna podlehl, navštěvoval kníže Karel téměř denně. Až do 29. srpna 1914 byl kníže zdráv — pojednou přiblížila se zákeřná choroba. Bylo to v Patkovci, malé vsi u Bjeliny, kde ulehl. Kníže statečně chorobě vzdoroval a i nyní tanula mu jeho po-

vinnost jediné na mysli. Uložil chauffeurovi, aby vojenské telegramy, kterých on sám již nemohl doručiti, odevzdal jinému důstojníkovi a dovezl jej na určené místo. Pak jej odvezli autem oba věrní sluhové do Bjeliny, kam již přichvátala jeho starostlivá matka. Nemocný kníže byl později dopraven do Vukovaru na zámek hraběnky Eltzové, rozené princezny z Lobkovic. Zde nemoc obracela se k lepšímu. Bohužel objevila se však slabost srdce, tak že i choť knížete kněžna Eleonora byla povolána k loži nemocného. Poslední dny knížete Karla byly příkladnou přípravou k smrti a odevzdání se do vůle Boží. Denně přijímal Tělo Páně. Zaopatřen sv. svátostmi rozžehnal se kníže Karel ze Schwarzenbergu se světem dne 6. září 1914 po 2. hodině odpolední. Smutný byl jeho návrat na Orlik. Za krásného, ale smutného jitra vracel se ve smutečném voze majorátní pán do svého sídla. Na voze seděl jen náhradní záložník Vlk a v ruce držel prostý dřevěný kříž, jaký se dává na hrob padlým důstojníkům. Na křížku bylo jen jméno „Kníže Schwarzenberg“ a letopočet. Dali jej knížeti na rakev ve Vukovaru. Dne 12. září 1914 uložen do hrobky pod kaplí na Orlíku jasný kníže, který přes svůj mladý věk svým významem a nadějemi, jež se všech stran byly skládány v jeho budoucnost, zapsal se v nehynoucí paměť veškeré naší veřejnosti.

Tobisch Vilém nastoupil vojenskou službu 25. června 1915 u divise vozatajské v Praze a jest nyní v Tyrolsku.

Vaněk Jaroslav JUDr. byl odveden 24. listopadu 1914, nastoupil vojenskou službu 16. ledna 1915 u c. a k. pěšího pluku č. 28., později přeložen k c. a k. pěšímu pluku . . . Po vykonané zkoušce důstojnické odešel v červenci 1915 jako kadet aspirant na ruské bojiště. Na frontě povýšen na kadeta účastnil se více krvavých bitev u Dubna v ruském Polsku, byl povýšen na praporčíka a vyznamenán stříbrnou medailí za statečnost I. třídy a později opět stříbrnou medailí za statečnost II. třídy. Dne 1. října onemocněl tyfem a byl převezen do epidem. nemocnice v Berestecku, později do nemocnice v Radzjehově v Haliči. Dne 1. prosince 1915 dostal dovolenou na zotavení, dne 4. května 1916 nastoupil opět službu u pluku . . .

Vlasák Václav nastoupil činnou službu vojenskou 15. července 1915 u 2. pluku tyrolských císařských myslivců a dlí nyní na italské frontě.

30. 19. května 1916 navštívili 42 žáci se svým ordinářem prof. Janem Mašínem výstavu „Naše Praha v umění výtvarném“.

31. 23. května 1916 nacvičovali junobrancí ústavu za velení supl. učitele Josefa Fridricha a za dozoru prof. Josefa Stárka pochodové cviky a řetězy na hřišti Letenském.

32. 26. května 1916 prohlédlo si 30 žáků III. třídy se svým třídním prof. dr. Josefem Peškem výstavu „Naše Praha v umění výtvarném“.

33. 27. května 1916 navštívilo 14 žáků IV. třídy, vedených svým třídním Janem Kašparem výstavu „Naše Praha v umění výtvarném“.

34. 30. května 1916 cvičili všichni junobrancí ústavu za velení supl. učitele Emila Ježka a za dozoru prof. dr. Ladislava Fahouna pochodová cvičení a řetězy na hřišti Letenském.

35. 6. června 1916 nacvičovali junobrancí všech tříd za velení supl. učitele Josefa Fridricha a Emila Ježka a za dozoru profesora Jana Kašpara pochodové formace a řetězy na hřišti Letenském.

36. 7. června 1916 zúčastnili se všichni junobrancí, vedení supl. učiteli Josefem Fridrichem a Emilem Ježkem a doprovázení supl. učitelem Fr. Částkem, předběžné zkoušky k slavnostnímu cvičení na menším hřišti „Slavie“.

37. 14. června 1916 byli vedeni všichni junobrancí profesorem Jiřím Jandou a suplujícími učiteli Josefem Fridrichem a Emilem Ježkem na hřiště „Slavie“ ku předběžné zkoušce ke slavnostnímu cvičení a po ní odvedení zpět k c. k. akad. gymnasiu, kdež byl rozchod.

VIII. Kronika ústavu.

Rok školní 1915/16 počal se dne 18. září 1915 slavnými službami Božími a vzýváním Ducha svatého v Zrcadlové kapli. Probíhal i končí, tak jako loňský, za zcela mimořádných poměrů, podmíněných současnou válkou světovou. I v roce tomto budova školní sloužila dále účelům nemocnice vojenské a vyučování žactva dalo se opět v budově c. k. reálky na Starém Městě v Praze střídavě se žactvem této. Jednotliví učitelé i žáci dleli dosud v poli, jiní průběhem roku tam odešli i nastala nová potřeba činiti vhodná opatření vzhledem k oněm i k těmto. Přes tyto nepříznivé poměry úsilím všech zúčastněných činitelů veškerá práce školská brala se za daných okolností nerušeně ku předu.

*

Dne 22. září 1915 konána na ústavě velezdařilá školní slavnost na oslavu vítězných činů vojsk i vůdců našich. K žactvu shromážděnému za přítomnosti všeho sboru učitelského v slavnostně vyzdobené síni, na jejížto průčelní straně umístěno poprsí Jeho Veličenstva, promluvil ředitel ústavu, jenž ukázav shromážděným na nikdy nebývalou vážnost doby, dalekosáhlý význam velikých událostí současných, plnících hrdou radostí srdce všech věrných vlastenců, na neúchylnou povinnost důstojného státně vlasteneckého smýšlení i chování ke cti své i ke cti školy, vybídl historika ústavu profesora Floriana Horuta, aby promluvil k žactvu o slavných činech našich vojsk a jeho vůdců. Doslovem ředitele, jenž vzdal nejuctívejší hold vznešené osobě milovaného mocnáře, zakončena velezdařilá slavnost.

Dne 4. října 1915 účastnil se sbor profesorský s veškerým žactvem slavných služeb Božích na oslavu Nejvyšších jmenin Jeho cís. a kr. Apošt. Veličenstva. Potom účasten byl ředitel jménem ústavu deputace, která Jeho Excellenci panu místodržiteli přednesla prosbu, by na stupních Nejvyššího trůnu ráčil tlumočiti nejvřelejší přání všeho blaha, jakož i pocity lásky, nezlomné věrnosti a oddanosti, jimiž je naplněno všechno učitelstvo i žactvo středních škol i učitelských ústavů v Praze a předměstích. Téhož dne odpoledne účastnil se zdejší ústav a to jak členové sboru i s rodinami, tak i všechno skoro žactvo ústavu namnoze i s rodiči svými slavnostního představení v Národním divadle, pořádaného pod heslem Jeho Veličenstva „Vše pro dítě“ ve prospěch České zemské komise pro péči o mládež a spojeného s nejuctivějším projevem holdu a loyálních citův a oddanosti vznešené osobě milovaného mocnáře.

*

Dne 2. prosince 1915 konaly se na ústavě zdejším slavné služby Boží na oslavu šedesátého sedmého výročí nastoupení Jeho Veličenstva císaře a krále na trůn. O významu tohoto dne promluvili k žákům ve svých hodinách vyučovacích učitelé vyučující na ústavě češtině a dějepisu. Sbírka vykonaná mezi žáky na oslavu toho dne ve prospěch sirotků po padlých vojínech vynesla značný obnos 594.07 K. Odpoledne i večer toho dne účastnilo se žactvo i profesorstvo ústavu, toto namnoze i s rodinami svými, slavnostních představení konaných v Národním divadle na oslavu památného tohoto dne.

*

Sbor profesorský s veškerým žactvem účastnil se též slavných služeb Božích dne 19. listopadu 1915 o výroční památce Nejvyšších jmenin Jejího Veličenstva zvěčnělé císařovny a královny Alžběty.

Mimo to ústav zastoupen byl deputacemi při slavných službách Božích v hlavním chrámu Páně Matky Boží před Týnem v den Nejvyšších narozenin Jeho Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I. dne 18. srpna 1915, při slavných zádušních službách Božích k uctění výročí památky úmrtí Jejího Veličenstva císařovny a královny Alžběty dne 10. září 1915, při slavné mši sv. sloužené dne 4. října 1915 na oslavu Nejvyšších jmenin a dne 2. prosince na oslavu 67. výročí panování Jeho Veličenstva císaře a krále, v den výroční památky úmrtí Jejího Veličenstva zvěčnělé císařovny a královny Marie Anny dne 4. května 1916 a k uctění výroční památky úmrtí Jeho Veličenstva zvěčnělého císaře a krále Ferdinanda Dobrotivého dne 21. června 1916.

*

Deputací účastnil se sbor učitelský též zádušních služeb Božích, sloužených v témže chrámě dne 3. listopadu 1915 za naše vojíny ve válce padlé. Za bývalé žáky ústavu, padlé v bojích slouženy v kapli gymnasijsní opětovně zádušní mše sv., jimž obcoval pokaždé sbor učitelský se vším katolickým žactvem ústavu.

Dne 21. října 1915 uctěna slavnými zádušními službami Božími památka býv. profesora zdejšího ústavu Františka Kotta, jenž dne 3. srpna 1915 v požehnaném věku 90 let byl zesnul.

Dne 27. října 1915 sloužena v kapli gymnasijsní zádušní mše sv. za býv. vzorného žáka ústavu Jana Kašpara, jenž po dlouhé těžké chorobě o prázdninách dne 24. července 1915 v květu mládí dokonal.

Dne 22. března 1916 sloužena byla v kapli gymnasijsní zádušní mše sv. za zesnulého dlouholetého spolureferenta ústavu p. dvor. radu Karla